

sensul vieții se demonetizează și conversația despre inefabilul așteptării devine căznică, derizorie.

Intrarea lui Claudiu Bleonț, ca simbol al spiritului ludic, aruncă complet în aer eșafodajul metafizic al expunerii mutând interesul pe mimarea angoasei. Luând în derândere morga celorlalți Actorul aduce astfel în scenă soluția umană, îndemnându-ne să întâmpinăm râzând destinul. Aerul lui de cabotin nu destabilizează mesajul, dată fiind intenția mărturisită de a submina discursul serios din subsolul spectacolului. Hotărâți să înfrunte cu demnitate misterul morții, cei trei își vor pregăti în final o ieșire din scenă pe măsură. Regizoarea nu omite să ne strecoare aici și gândul profund al singurătății pe care trecerea pragului o impune.

Deși condițiile sărace o văduvesc de posibilitatea de a avea un ambient mai teatral, reprezentarea își păstrează suflul mai cu seamă datorită interpreților care creează cu bogăție de mijloace personaje viabile. Meritul regizoarei este nu numai de a-i fi ales, ci și acela de a-i fi făcut să comunice pe aceeași limbă.

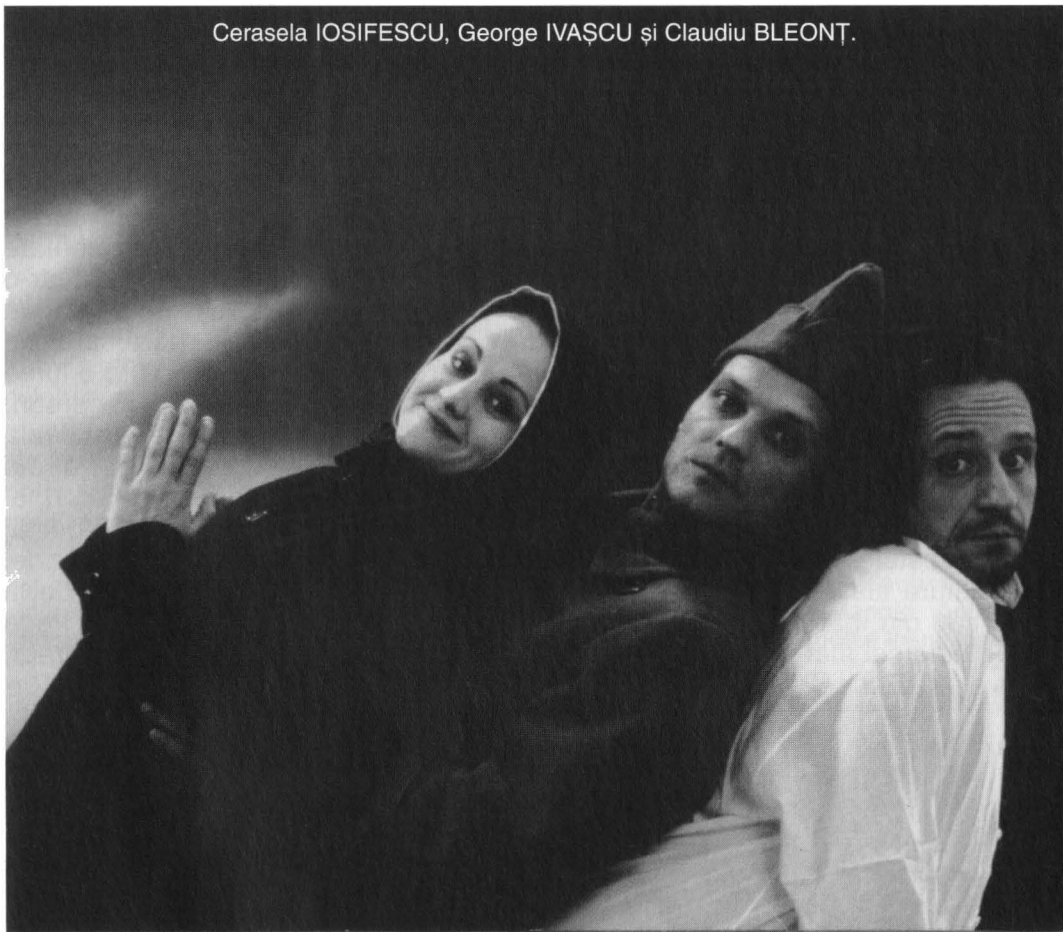
Liviu ORNEA

Trecerea

În piesele lui Matei Vișniec, cel puțin în cele dintr-o anumită perioadă, se așteaptă. Așa de exemplu în *Angajare de clovn*, în *Violoncelul*. Sunt, toate, texte destul de asemănătoare ca formulă și ca miză. Personajele sunt surprinse în momentul premergător trecerii, se identifică, se cunosc sau se definesc în funcție de actul trecerii – către o altă etapă de viață sau către moarte. La fel în *Ușa*, recentul spectacol pus în scenă la ARCUB de Alice Barb. Trei personaje, trei tipologii diferite, trei moduri diferite de a înțelege existența: omul credincios fără rest, sigur de adevărul lui, aparent împăcat, dar de sub platoșa căruia mai străpung când și când demonii îndoielii (Cerasela Iosifescu); omul cuminte, sfios în fața legii, temător și, poate de aceea, impulsiv și chiar vărsătoriu de sânge (George Ivașcu); artistul, boemul, cel ce bravează viața și moartea, ascunzându-și cu grijă fricile în spatele unei veselii jucate (Claudiu Bleonț). Ca și altele, și acest text e bine scris, dar pare greu de ridicat. Alice Barb (care a lucrat și la text – cu acordul autorului) reușește și construiește cu foarte mare economie de mijloace și cu mare discreție un spectacol bun, limpede în care tema – așteptarea morții – e tratată cu umor și duioșie, umanizată, făcută parcă mai ușor de digerat.

E un spectacol de actori în care am avut bucuria să-l văd pe Claudiu Bleonț jucând natural, stăpînindu-și energia debordantă și vocea, fără șarjă inutilă, fără vulgarități, așa cum nu-l mai văzusem de multă vreme (cu excepția spectacolului *Nu se știe cum* de la „Nottara”; dar l-am văzut de curând și în Cașavencu, la Național, seară de care aș prefera să uit, așa că mi-e clar că aici, la ARCUB, și la „Nottara” e mâna regizorilor). Și Cerasela Iosifescu e credibilă în rolul ei de femeie care-și așteaptă împăcată plecarea, cu masca ei

Cerasela IOSIFESCU, George IVAȘCU și Claudiu BLEONȚ.

de calm impenetrabil întipărită pe chip, din care iese în numai două scene, dintre care una m-a cam descumpănit cu o schimbare foarte violentă de registru, a cărei logică în construcția personajului mi-a scăpat. Dar, pentru mine, revelația spectacolului a fost George Ivașcu. Într-o uniformă de soldat, cu mișcări care aduc cu ale lui Charlot, are în permanență o expresie gravă, chinuită, îngrozitor de omenească în spaima lui, nu atât de moarte, cât de răceala, de neprietenia, de cruzimea așteptării. El e omul simplu, serios, cu bucurii simple (e fericit să se adăpostească de ploaie sub o umbrelă, rezolvă integrale, nu-i plac excesele artistului care-l tot provoacă, pleacă la drum cu mâncare la el) și are nevoie doar de un pic de căldură. Soluția, previzibilă, și pentru el și pentru ceilalți – spaima unește –, trecerea împreună, de mână, e inteligent dinamitată de regizoare: ușa e îngustă, fiecare trebuie să treacă tot singur.

Text bun, trei actori foarte buni și o regizoare pe măsură: rețetă sigură.

ArCuB, cu sprijinul Teatrului de Comedie – Ușa de Matei Vișniec. Versiune scenică, regie, scenografie, coloana sonoră: Alice Barb. Cu: Cerasela Iosifescu, George Ivașcu, Claudiu Bleonț. Asistent regie și PR: Violeta Picioruș. Data premierei: 18 februarie 2006.